

Trista înooire

Flavius Laurian Duverna

Trista înooire

În toamna vechiului pământ
Cu-a lui poveste milenară,
Se scutură frunzele-n vânt
Şi se desprind luând avânt,
În zborul trist, ultima oară
În freamătul ce se coboară
Lipsite de-al nobleței cânt.

Pământul negru-l învelește
Cu-a lor hlamidă colorată,
Până ce-n sol ea putrezește,
Cu nutrienti, 'l-mbogătește
După ce-n el, e-ncorporată
Şi-n circuit spre-a fi redată
Când primăvara iar sosește.

Şi-astfel nimic nu se pierde,
Totul se-adaugă-n natură -
Prin transformarea în verde
Puterea Domnului se vede,
În frumusețea-i ce concură
Dup-anotimp şi conjectură
Cum Tatăl, Creatorul crede.

Şi pân-la noua... reașezare
A cerului şi-un nou pământ,
Trecute prin sfânta creare
A dragostei cea salvatoare,
Privi-vom frunzele-n avânt
În zborul lor, duse de vânt
Supuse legii-n transformare.

Flavius Laurian Duverna
25 noiembrie 2013